MÂNGÂI LABELE TATĂLUI MEU

DAVID D. LEVINE

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

În scurta sa carieră de până acum, tânărul scriitor DAVID D. LEVINE a câştigat Premiul James White şi concursul pentru tineri scriitori Phobos Fiction, culminând cu Premiul Hugo 2006, pentru povestirea „Tk'tk'tk". Absolvent al Atelierului Clarion West, povestirile lui au apărut în revistele *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, *Albedo One*, *Realms of Fantasy*, *Talebones*, *All-Star Zeppelin Adventure Stories* etc. Levine locuieşte în Portland, Oregon, unde împreună cu soţia sa Kate Yule editează popularul fanzin *Bento*.

În povestirea amară care urmează, Levine ne dovedeşte că legăturile de familie pot fi foarte greu de retezat – chiar dacă îţi schimbi specia pentru asta!

Recepţionera avea pene în loc de sprâncene. Erau albastre, verzi şi negre, sidefii ca ale păunului, şi tremurau delicat în suflul silenţios al aparatului de aer condiţionat.

– Aţi dorit să mă întrebaţi ceva, domnule?

– Nu, răspunse Jason şi ridică revista în dreptul ochilor, dar, după ce citi acelaşi alineat de trei ori la rând fără să reţină un cuvânt din el, o lăsă jos. De fapt, da. Ăăă... am vrut să vă întreb... ăăă... sunteţi cumva... în transformare?

Cuvântul ateriză pe covorul moale și verde ca iarba din sala de așteptare, iar Jason ar fi vrut să-l poată ridica, să-l îndese în buzunar și să plece. Să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

– A, vă referiți la sprâncene? Nu, domnule, pur și simplu sunt la modă. Îmi place să fiu om. Îi zâmbi amabil. N-ați mai fost de mult în San Francisco, nu-i așa?

– Nu, tocmai am sosit azi-dimineață.

– Penele sunt foarte populare aici. De fapt, sunt specialitatea lunii. Doriți un pliant?

– Nu! Adică nu, mulțumesc.

Își coborî privirea și văzu că mototolise revista. Stângaci, încercă s-o netezească, apoi renunță și o strecură în teancul de pe măsuță. Erau toate numere recente, iar măsuța părea din lemn veritabil. O zgârie cu unghia murdară; da, lemn curat. Pe urmă, contrariat de propriul gest, acoperi mica zgârietură cu teancul.

– Domnule?

Jason tresări la vocea recepționerei și împrăștie revistele pe masă.

– Ce?

– Vă supărați dacă vă dau un sfat prietenesc?

– Păi... nu. Vă rog.

Probabil avea de gând să-i spună că are fermoarul deschis sau că trebuie să poarte cravată în incinta aceea. Propria ei cravată se asorta cu tapetul de pe perete, o stampă în castaniu și auriu aprins. Jason probabil că nici nu-și putea închide gulerul cămășii de lucru ponosite în jurul gâtului său gros.

– Ar fi bine să nu-i întrebați pe pacienții noștri dacă sunt în transformare.

– Este nepoliticos?

Îi venea să se târască sub masă și să moară acolo.

– Nu, domnule. Recepționera îi zâmbi din nou, de data asta evident amuzată. Numai că unii din ei se vor pune pe povestit

până vă vor scoate din minți cu toate amănuntele, dacă le arătați un interes cât de mic.

– Păi, eu... Mulțumesc.

Sună un clopoțel – un clinchet scurt și plin, care se armoniza cu muzica clasică din sala de așteptare – și recepționera rămase cu privirea concentrată preț de câteva momente.

– Îl voi anunța, rosti ea în aer, apoi își îndreptă atenția spre Jason. Domnul Carmelke a ieșit din operație.

– Mulțumesc.

Era foarte ciudat să auzi numele acela neobișnuit asociat cu altcineva. Jason nu mai întâlnise un alt Carmelke de peste douăzeci de ani.

După jumătate de oră, ușa sălii de așteptare se deschise către un coridor cu pardoseală netedă și lucioasă și pereți alburii fără cusur. În ciuda artei – originală, fără îndoială – și a muzicii clasice care se auzea încontinuu, mirosul vag de dezinfectant îi reaminti lui Jason unde se află. Un tânăr în uniformă de asistent medical îl conduse către o ușă pe care scria „Dr. Lawrence Steig".

– Bună ziuă, domnule Carmelke, rosti bărbatul din spatele biroului. Sunt doctorul Steig.

Doctorul era slab, mai scund decât Jason, cu ochi căprui și barbă îngrijită, presărată cu fire cărunte. Mâna lui, ca și vocea, era fermă și puțin aspră; nodul cravatei fusese făcut cu precizie de chirurg.

– Luați loc, vă rog.

Jason se cocoță pe marginea unui scaun, nevrând să se abandoneze moliciunii acestuia. Nevrând să stea comod.

– Cum se simte tatăl meu?

– Operația a decurs bine și își va recăpăta cunoștința în curând. Dar mai întâi aș dori să stau de vorbă cu dumneavoastră. Cred că există anumite... neînțelegeri în familie.

– Ce vă face să spuneți asta?

Doctorul se uită lung la agenda personală, închizând-o și deschizând-o întruna. Era din aur.

– Lucrez cu tatăl dumneavoastră de aproape doi ani, domnule Carmelke. În munca mea, relația doctor–pacient este, în mod necesar, foarte apropiată. Consider că am ajuns să-l cunosc foarte bine. Ridică ochii spre Jason. Nu a pomenit de dumneavoastră niciodată.

– Nu mă miră.

Jason sesiză unda de amărăciune din propriu-i glas.

– Nu e neobișnuit pentru pacienții mei să fie renegați de familie.

Hohotul gros și scurt al lui Jason îi făcu pe amândoi să tresară.

– Aceasta nu are nimic de-a face cu... transformarea lui, domnule doctor Steig. Tata ne-a părăsit pe mama și pe mine când aveam nouă ani. Nu am mai vorbit cu el de atunci. Nici măcar o dată.

– Îmi pare rău, domnule Carmelke.

Părea sincer. Jason se întrebă dacă nu este cumva doar un comportament dictat de profesiunea lui. Doctorul deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise și rămase o vreme cu privirea ațintită într-un colț.

– S-ar putea ca acum să nu fie cel mai potrivit moment pentru o reuniune de familie, rosti el, într-un sfârșit. Starea lui ar putea fi oarecum... surprinzătoare.

– N-am străbătut tot drumul din Cleveland numai ca să am de unde să mă întorc. Vreau să vorbesc cu tata. Cât se mai poate. Iar aceasta e ultima mea șansă, nu-i așa?

– Operația finală este programată peste cinci săptămâni. Se poate amâna, desigur. Dar toate actele au fost semnate. Doctorul își puse palmele pe birou. Nu-l veți putea convinge să renunțe.

– Dați-mi voie să-l văd.

– Vă dau... dacă vrea și el să vă vadă.

Jason nu mai avu ce să-i răspundă.

Când intră Jason, tatăl lui stătea culcat pe-o parte, cu spatele la ușă. Înăuntru, mirosul de dezinfectant era mai puternic, iar setul de aparatură medicală scotea țiuituri discrete.

Era chel, avea numai o bordură căruntă la ceafă. Scalpul neted lucea roz și era perfect rotund – ca al lui Jason, prea mare pentru căștile standard de pe șantierul pe care lucra. Pe casca lui protectoare din plastic galben scria cu marker negru JASE MATAHALA.

Dar, deși capul tatălui său era mare și rotund, umerii care se mișcau când respira erau prea înguști, iar pieptul i se lăsa brusc spre șoldurile încă mai înguste. Picioarele, adunate în fața corpului, nu i se vedeau. Jason înghiți în sec când se deplasă în partea cealaltă a patului.

Chipul rotund al tatălui său era tăbăcit, mai mult „boțit“ decât „ridat“. Cute adânci alunecau de la nas până la colțurile gurii, iar sprâncenele de deasupra ochilor închiși erau cărunte și stufoase. Un chip și mai tânăr, și mai bătrân decât și-l imaginase Jason încercând să adauge douăzeci de ani la o amintire veche de tot atâția ani.

Privirea lui alunecă în jos, peste bărbia proaspăt rasă a tatălui său, pe smocul des din blană alb-cenușie de la gât. Apoi mai jos, pe picioarele cu blană gri din fața lui și pe labele care se încrucișau, relaxate, la glezne, cu gheare tăiate și pernițe curate, fără zgârieturi.

Corpul tatălui său semăna cu al unui lup sau al unui mastif, lat și vânjos, numai mușchi și tendoane. Însă ceva era în neregulă cu el. Pieptul, deși îngust, tot era mai larg decât al unui câine obișnuit, iar blana părea artificială – prea curată,

prea fină, prea regulată. Din cele citite în avion, Jason știa că fusese obținută chiar din părul de pe corpul tatălui său și doar semăna cu blana de câine naturală, cu straturile ei din diferite tipuri de păr.

Era un animal magnific. Era un monstru impresionant. Era o minune a biotehnologiei. Era un simbol arogant al îngăduinței exagerate față de sine.

Era un câine.

Era tatăl lui Jason.

- Tată? Sunt Jason.

O parte din el voia să mângâie umărul păros, dar își ținu mâinile acasă.

Tatăl său clipi, apoi închise ochii la loc.

- Da... Mi-a zis doctoru'. Vorbea cam împleticit. Ce naiba cauți aici?

- M-am întâlnit cu mătușa Brittany la O'Hare. N-am recunoscut-o, dar ea a știut imediat cine sunt. Mi-a povestit tot despre... tine. Am venit direct aici.

„E vorba de tatăl meu", îi spusese șefului la telefon. „E în spital. Trebuie să-l văd, până nu e prea târziu." Îl lăsase să tragă o concluzie greșită, dar nu foarte îndepărtată de realitate.

Tatăl lui strâmbă din nas dezgustat.

- Niciodată n-am putut avea încredere în ea.

- Tată... *de ce?*

Deschise iar ochii. Erau albastru-închis, la fel ca ai lui Jason, și începeau să vadă mai bine.

- Pentru că pot. Pentru că Consti...*tu*ția îmi dă dreptul să fac ce dracu' vreau eu cu trupul și banii mei. Pentru că vreau să fiu răzgâiat tot restul vieții. Închise ochii și-și încrucișă labele peste puntea nasului. Pentru că nu mai vreau să iau nicio afurisită de hotărâre. Acuma cară-te.

Jason închise și deschise gura ca un pește.

- Dar, tată...

- Domnule Carmelke?

Jason ridică privirea, iar tatăl său se răsuci pe partea cealaltă, ca să-l vadă pe doctorul Steig stând în pragul ușii. Jason habar n-avea de când stătea acolo.

- Îmi cer scuze, am vrut să spun Jason.

Tatăl lui Jason își acoperi iar fața cu laba.

- Domnule Carmelke, cred că ar trebui să-l lăsați singur pe tatăl dumneavoastră un timp. Încă resimte efectele anesteziei. Ar putea fi mai... deschis la o discuție mâine dimineață.

- Mă-ndoiesc, se auzi glasul de sub labele încrucișate.

Jason întinse mâna – să-i netezească sau să-i ciufulească smocul de blană de pe frunte, încă nu era hotărât ce anume vrea să facă – dar se răzgândi.

- Ne vedem mâine, tată.

Nu primi niciun răspuns.

Imediat ce ușa se închise în spatele lui, se lăsă greu pe perete, apoi alunecă până atinse podeaua. Se frecă la ochi pentru că-l usturau.

- Îmi pare rău.

Auzind vocea, deschise ochii. Doctorul Steig se ghemuise în fața lui, ținând un clipboard în mâini.

- Nu e așa de obicei.

- Nu l-am înțeles niciodată, spuse Jason, clătinând din cap. De când a plecat nu l-am înțeles. Am dus o viață frumoasă. Nu bea, nu făcea alte prostii. Nu aveam probleme cu banii, cel puțin nu atunci. Mama îl iubea. Eu îl iubeam. Dar el a zis: „Nu mai e nimic aici pentru mine" și a plecat din viața noastră.

- Ați pomenit de bani. Despre asta e vorba? Știți că i-a donat deja aproape pe toți unei instituții de caritate. Ce-a rămas e suficient doar pentru operația cranio-facială și pentru un fond fiduciar pentru nevoile lui de mai târziu.

- Nu e vorba de bani. Niciodată n-a fost. El chiar s-a oferit să plătească pensie alimentară, dar mama l-a refuzat. N-a fost cea mai înțeleaptă hotărâre, dar ea deja nu mai voia să aibă de-a face cu el. Cred că a fost vorba de dragoste rănită care se transformă în ură teribilă.

- Mama dumneavoastră știe că sunteți aici?

- A murit acum opt ani. Leucemie. El nici măcar n-a venit la înmormântare.

- Îmi pare rău, repetă doctorul.

Se așeză și lăsă mapa să aterizeze cu zgomot pe podeaua lucioasă. O vreme, stătură amândoi în tăcere.

- Lăsați-mă să vorbesc cu el în seara asta, domnule Carmelke, și vom vedea cum stau lucrurile dimineață. E bine așa?

Jason chibzui câteva clipe, apoi aprobă din cap.

- E bine.

Se ajutară unul pe altul să se ridice.

Tatăl lui Jason veni în fugă în biroul doctorului a doua zi dimineață, clătinându-și noul trup sprinten într-un țopăit pe patru picioare, și sări ager pe platforma cu mochetă ca să ajungă la același nivel cu Jason și doctorul Steig. Dar refuză să-l privească în ochi pe Jason. Acesta stătea în scaunul de piele pentru musafiri, de data asta așezat cum trebuie, deși tot nu era comod.

- Noah, se adresă doctorul tatălui, știu că ți-e greu. Dar vreau să înțelegi că pentru fiul tău e și mai greu.

- N-ar fi trebuit să vină aici, spuse tatăl, tot evitând privirea fiului.

- Tată... dar cum să nu fi venit? Ești singurul pe care-l mai am pe lume, nici măcar nu știam dacă mai trăiești sau ai murit, iar acum... asta! Trebuia să vin. Chiar dacă nu te pot face să te răzgândești, vreau... vreau doar să vorbim.

- Atunci, vorbește! Se uită, în sfârșit, la Jason, dar cu ochi albaștri tăioși și ținându-și gura încleștată. S-ar putea chiar să te ascult.

Își propti capul pe labele așezate pe suprafața mochetată din fața lui.

Jason simți cum i se încordează mușchii de la picioare. Ar putea să se ridice și să plece... să scape de situația asta stânjenitoare și de suferință. Să se întoarcă la căsuța lui singuratică și să încerce să uite totul despre propriul tată.

Dar știa cât de bine mersese treaba asta ultima oară...

- Le-am spus că ai murit. Prietenilor mei de la școală. Școala cea nouă, după ce ne-am mutat în Cleveland. Nu știu de ce. Mulți dintre părinții lor erau divorțați. Ar fi înțeles. Dar mi-a fost mai ușor să pretind că ești mort.

Tatăl închise ochii și strânse pleoapele; brazde adânci apărură în colțul ochilor și între sprâncene.

- Nu pot zice că te condamn, rosti el, în cele din urmă.

- Indiferent pe câți îi mințeam, tot știam că trăiești pe undeva. Mă întrebam ce faci. Dacă îți e dor de mine. Unde te-ai dus?

- Buffalo.

Jason așteptă să vadă dacă mai primește și alte amănunte.

- Acolo ai stat toată vremea asta?

- Nu, numai câteva luni. Pe urmă la Syracuse. Un timp, la Miami. Nu m-am stabilit undeva mai multă vreme. Dar locuiesc la Bay Area de unsprezece ani. Înălță capul. Vând software pentru management de configurare la Romatek. E foarte interesant.

Lui Jason nu-i păsa de slujba tatălui său, dar simți că i se deschide o portiță.

- Povestește-mi mai multe.

Vorbiră jumătate de oră despre managementul de configurare, controlul sursei și pachete de acțiuni, lucruri pe care Jason

nu le înțelegea și nici nu voia să le înțeleagă. Dar vorbeau. Tatăl lui reuși chiar să facă subiectul atrăgător. Buzele lui Jason se strâmbară într-un zâmbet crispat când își dădu seama că asculta o prezentare de produse făcută de un câine. Un câine cu capul tatălui său.

Fiul și tatăl stăteau în curtea din spatele clinicii, sub un arțar roșu japonez care se văicărea în bătaia vântului. Zgârie-norii din San Francisco se vedeau deasupra gardului decorat cu o frescă abstractă viu colorată. Ciripeau păsările, iar boarea ușor înțepătoare a mării sărate parfuma aerul, amintindu-i lui Jason de cât de departe era de casă.

Un telefon cu două butoane mari era legat de laba stângă din față a tatălui său. Le putea apăsa cu bărbia pentru ajutor urgent sau mai puțin urgent. Stătea pe bancă lângă Jason cu picioarele adunate sub el, cu capul ridicat, ca să-l privească în ochi cât mai mult pe fiul său.

- Aș fi fost oricum nevoit să fac ceva cu genunchii mei, spuse el. Nu mai erau buni de nimic înainte. Artrită. Acuma-s ca noi. În dimineața asta am tras câteva ture înainte de a veni tu. N-am mai alergat așa de ani buni. Și, la așa distanță mică de pământ, ți se pare că alergi cu suta de mile pe oră.

Jason transformă milele în kilometri și-și dădu seama că tatăl său nu vorbește serios.

- Dar cum rămâne cu... nu știu, restaurantele? Muzeele? Cinematografele?

- După ce-mi fac treaba aia la cap, o să am alte gusturi și-o să primesc numai ce-i mai bun. Muzeele - la dracu', n-am fost niciodată la muzee. Iar filmele... o s-aștept să apară pe cipuri. Atunci o să mă încolăcesc lângă îngrijitorul meu și-o să adorm urmărindu-le.

- Filmul va fi alb-negru pentru tine, desigur.

- Ei...

Jason nu pomeni de celelalte schimbări pe care „treaba aia la cap" o să le provoace în simțurile și în creierul tatălui său - nu voia să se gândească la ele. După operația cranio-facială, mintea lui, atât cât va permite medicina modernă, va semăna cu mintea unui câine. Va fi fericit, fără îndoială, dar nu va mai fi Noah Carmelke.

Tatăl său ghici că gândurile îi alunecă într-o direcție stânjenitoare.

- Spune-mi câte ceva despre slujba ta.

- Lucrez la Bionergy, îi zise Jason. Sunt inginer constructor. Adaptăm vechiul sistem de gaze naturale din Cleveland la biogaz... asta înseamnă o grămadă de străzi sparte și reparate.

- Ciudat. Și eu am fost inginer constructor o vreme, înainte de a mă angaja la Romatek.

- Pe bune?

- Pe bune.

- Ți-am călcat pe urme și habar n-am avut.

- Noi am crezut că te vei face pictor. Maică-ta era tare mândră de desenele tale cu șopronul și cu caprele.

- Ha! N-am mai desenat de ani întregi.

Se uitară la pictura de pe gard, amintindu-și amândoi de un frigider acoperit cu desene.

- Vrei să te desenez?

Tatăl încuviință încet din cap.

- Da. Da, mi-ar plăcea.

Cineva din clinică făcu rost de un caiet și niște cărbune și cei doi se așezară sub arțar. Jason se propti de gard și începu schița cu partea din spate. Tatăl lui stătea cu labele dinapoi strânse sub el și cu celelalte întinse în față.

- Parcă ești Sfinxul, observă Jason.

- Hm...

- Poți să vorbești, dacă vrei. Nu lucrez la gură.

- N-am nimic de zis.

Cărbunele lui Jason se opri pe hârtie, apoi reluă desenatul.

- Aseară am citit un ziar găsit în restaurant. *Urletul.* Îl știi? Numele întreg era *URLETUL: Ziarul Comunității Transspeciilor din Bay Area.*

Era plin de articole vehemente la adresa unor politicieni locali de care nu auzise în viața lui și de reclame pentru servicii pe care nu le pricepea sau la care nu voia să se gândească.

- Da, l-am citit. O adunătură de apucați.

- Am aflat că există nenumărate motive pentru care oamenii își schimbă specia. Unii cred că nu s-au născut în corpul care trebuia. Alții fac declarații despre impactul omenirii asupra planetei. Iar alții văd în asta o artă a performanței. Tu nu te regăsești în niciunul dintre ei.

- Ți-am zis, pur și simplu vreau să fiu îngrijit. E un fel de pensionare.

Urmele de pe hârtie erau grele și negre.

- Nu cred că despre asta-i vorba. Nu chiar. Mă uit la tine și văd un bărbat ambițios și motivat. N-ai fi luat pachetele alea de acțiuni dacă erai genul care se pensionează la cincizeci și opt de ani.

Cărbunele pocni între degetele lui Jason, iar el aruncă fărâmele.

- La naiba, tată, cum poți să renunți la *umanitate?*

Tatăl lui sări pe cele patru picioare. Își luă o poziție amplă, defensivă.

- Hotărârea O'Hartigan spune că am dreptul să-mi schimb forma corpului și mintea în ce fel vreau. Înseamnă că am și dreptul să nu răspund la întrebări despre asta.

Stătu privind în gol, vrând parcă să mai spună ceva, apoi își țuguie buzele și se îndepărtă alergând ușor.

Jason rămase cu schița terminată doar pe jumătate, reprezentând un sfinx cu capul tatălui său.

A doua zi, stătu trei ore în sala de așteptare a clinicii. Doctorul Steig veni la el și-i spuse că îi pare rău, dar tatăl său pur și simplu nu poate fi convins să-l vadă.

Jason rătăci prin mulțimea de la ora prânzului din San Francisco. Aerul de primăvară era curat și proaspăt, oamenii mergeau cu pași iuți. Ici-colo văzu pene, blană, solzi. Chelnerul care îi aduse prânzul era pe jumătate șarpe, cu ochii alungiți și limba despicată, pe care o ținea ba înăuntru, ba afară. Jason fu atât de amețit, încât uită să-i lase bacșiș.

După prânz, se duse la ușa clinicii și se opri acolo. Rămase în hol vreme îndelungată, neștiind ce să facă, dar când liftul anunță sosirea a două femei cu capete identice de siameze, țâșni ca săgeata – împingându-se printre ele, ignorându-le miorlăiturile insultătoare, apăsând nervos butonul UȘĂ ÎNCHISĂ. În timp ce liftul cobora, apucă barele de sprijin, se aruncă într-un colț și încercă să-și tragă sufletul.

Ateriză în Cleveland la 12:30 în aceeași noapte.

Ceilalți muncitori de pe șantier îi oferiră o scrisoare frumoasă purtând semnăturile tuturor. Le acceptă cuvintele compătimitoare, dar nu le dădu amănunte. O femeie îl trase deoparte și-l întrebă cât mai avea de trăit tatăl lui.

- Doctorul a spus cinci săptămâni.

Trecură zilele. Uneori se pomenea șezând în cabina excavatorului, holbându-se la mâinile lui, întrebându-se de când stă acolo.

Nu-și descărcă sufletul în fața nimănui. Își imagina deja glumele: „Bine că nu-i maică-ta în locul lui... atunci chiar ai fi fost un fiu de cățea!" Antiacidele deveniră gustarea lui preferată.

Căsuța pe care o cumpărase împreună cu Maria, pe vremea când crezuseră că relația lor avea să meargă, începu să-i provoace o stare de apăsare. Mânca numai la restaurant, în locuri unde nu cunoștea pe nimeni. O dată găsi un număr din ziarul local al transspeciilor. Era o fițuică amărâtă, bilunară, cu articole vehemente la adresa politicienilor locali și reclame pentru servicii despre care nu voia să știe nimic.

Peste patru săptămâni, într-o seară de luni, primi un telefon din San Francisco.

- Jason, sunt eu, tatăl tău. Nu închide.

Fu gata să pună receptorul la loc în furcă atunci când auzi ultimele două cuvinte, dar se opri și-l duse iar la ureche.

- De ce n-aș face-o?

- Vreau să vorbim.

- Am fi putut vorbi când am fost acolo.

- Da, recunosc că am fost cam aspru cu tine. Îmi pare rău.

Plasticul receptorului trosni în palma lui Jason. Încercă să slăbească strânsoarea.

- Și mie.

Urmă o tăcere lungă, cei doi respirând unul către celălalt de la mii de kilometri distanță. Tatăl lui Jason fu acela care o întrerupse.

- Operația e programată pentru joi la opt dimineața... Aș... Aș vrea să te mai văd o dată înainte.

Jason își acoperi ochii cu palma și-și apăsă tare orbitele. Într-un sfârșit, oftă și spuse:

- Nu cred. Nu are rost. Nu facem decât să ne scoatem din minți unul pe altul.

- Te rog. Știu că n-am fost cel mai bun tată...

- N-ai fost niciun fel de tată!

Iarăși tăcere.

- Aici ai dreptate. Dar aș vrea foarte mult să...

- Să ce? Să-ți iei rămas-bun? Din nou? Nu, mulțumesc.

Jason trânti receptorul în furcă. Rămase lângă el timp îndelungat, simțind cum i se strânge stomacul, așteptând să sune iar telefonul.

Nu mai sună.

În seara aceea ieși în oraș, se distră și se îmbătă.

- Tatăl meu se transformă în câine, îi bolborosi el barmanului, dar nu obținu altceva de la el decât taxiul care-l aduse acasă.

Marți dimineață sună la serviciu ca să spună că e bolnav. Își petrecu ziua în pat, ațipind câte-un pic. Urmări o telenovelă; problemele caraghioase ale personajelor păreau atât de mici și de ușor de rezolvat!

Marți noapte nu reuși să doarmă. Scoase o cutie cu scrisori de la mama lui și le citi căutând indicii. Pe fundul cutiei găsi o poză de-a lui de la opt ani, încadrat de părinți. Fusese ruptă în două, linia zdrențuită separându-l de tatăl său ca un fulger, și lipită la loc cu stângăcie. Își aminti cum salvase fotografia din coșul de gunoi al mamei, o lipise și o ascunsese într-o cutie veche de CD-uri. Se holba la ea în toiul nopții. Și se întreba de ce.

Miercuri dimineață merse cu mașina la aeroport.

La O'Hare era grevă și avionul fu redirijat pe Atlanta, unde Jason mâncă un hamburger jalnic și fu luat de un val de oameni frustrați și nervoși, zbătându-se să rămână la suprafață. În cele din urmă, un agent de la poartă îi găsi un loc la LAX. De acolo prinse un zbor de noapte spre San Francisco.

Ajunse la clinică la cinci dimineața. Ușa era încuiată, dar văzu un număr de telefon de serviciu în afara programului. Îi răspunse un robot. Navigă prin meniuri până găsi o ființă umană plictisită care nu știa nimic, dar îi promise că-i va transmite un mesaj doctorului Steig.

Se plimbă în susul și în josul pasajului din fața clinicii. Nu avea unde să meargă.

Peste cincisprezece minute, un doctor Steig uluit îl sună înapoi.

- Tatăl dumneavoastră a intrat deja în faza de pregătire pentru operație, dar le voi spune celor de la spital să vă dea voie să-l vedeți.

Îi dădu lui Jason adresa.

- Mă bucur că ați venit, adăugă înainte de a închide.

Taxiul îl purtă pe Jason pe străzi întunecate și pustii, printre bălți reflectând sclipirile iluminației stradale. Stropii de ploaie șiroiau pe geamuri ca broboanele de sudoare, ca lacrimile. Jason clipi când intră în holul scăldat într-o lumină tăioasă, alb-albăstruie.

- Am venit să-l văd pe Noah Carmelke. Mă așteaptă.

Asistenta îi dădu o mască de hârtie pe care să și-o lege peste nas și gură și niște ochelari de protecție.

- Zona de pregătire e sterilă, îi spuse ea, în timp ce-l ajuta să îmbrace o salopetă de hârtie.

Jason avu impresia că merge la un bal mascat. Apoi ușile duble culisară și el se întâlni cu invitatul de onoare.

Tatăl lui zăcea pe-o parte, coastele păroase ridicându-se și coborând în ritmul respirației ușoare. Pe față i se fixase o mască de oxigen, ca un bot. Privea pierdut printre ochii întredeschiși.

- Jason, șopti el. Mi-au spus că vii, dar nu i-am crezut.

Vocea răsună sufocat sub plasticul transparent.

- Bună, tată.

Propriul lui glas sună înăbușit de masca de hârtie.

- Mă bucur că ai venit.

- Tată... Trebuia să vin. Trebuie să te înțeleg. Dacă nu te înțeleg, nu mă voi înțelege pe mine niciodată.

Se cuprinse cu brațele. Își simțea fața buhăită; capul era pe punctul de a face implozie de atâta amărăciune și oboseală.

- *De ce*, tată? De ce ne-ai părăsit? De ce nu ai venit la înmormântarea mamei? Și de ce îți nenorocești viața acum?

Capul chel de pe gâtul blănos se mișcă încet dintr-o parte în alta pe pernă.

- N-ai avut niciodată un câine, Jason?

- Știi răspunsul, tată. Mama era alergică.

- Dar după ce ai crescut?

- Am fost singur mai tot timpul de atunci. Nu cred că aș putea avea grijă de un câine dacă ar trebui să merg la serviciu în fiecare zi.

- Dar un câine te-ar fi iubit.

Privirea lui Jason luă foc în spatele ochelarilor.

- Am avut un câine când eram mic, continuă tatăl său. Juno. Ciobănesc german. O cățea pe cinste... inteligentă, puternică și ascultătoare. Și de câte ori veneam acasă de la școală făcea salturi prin curte... atât de fericită era că mă vedea. Sărea și mă lingea pe față.

Întoarse capul și se forță să deschidă ochii ca să privească într-ai lui Jason.

- Am părăsit-o pe mama ta pentru că nu am putut s-o iubesc așa. Știam că mă iubește, dar am crezut că merită pe cineva mai bun decât mine. Și nu am venit la înmormântare pentru că am știut că nu m-ar fi vrut acolo. Nu după ce i-am provocat atâta suferință.

- Dar *eu*, tată?

- Tu ești bărbat. Un bărbat ca mine. Mi-am zis că o să înțelegi.

- *Nu* înțeleg. N-am înțeles niciodată.

Tatăl lui Jason oftă din străfunduri, un oftat prelung, canin.

- Îmi pare rău.

- Te transformi în câine ca să te iubească cineva?

– Nu. Mă transform în câine ca să pot iubi pe cineva. Vreau să mă eliberez de mintea mea de om, să mă eliberez de hotărâri.

– Cum poți iubi pe cineva dacă nu mai ești *tu*?

– Tot *eu* voi fi. Dar voi putea *să fiu* eu, nu să mă gândesc tot timpul că sunt eu.

– Tată...

Asistenta reveni.

– Îmi pare rău, domnule Carmelke, dar trebuie să vă rog să plecați acum.

– Tată, nu mă poți părăsi așa!

– Jason. Este o clauză în contract care îmi dă voie să numesc un membru al familiei drept îngrijitorul meu principal.

– Nu cred că aș putea...

– Te rog, Jason. Fiule. Ar însemna atât de mult pentru mine... Lasă-mă să vin acasă cu tine.

Jason întoarse privirea.

– Ca să te văd în fiecare zi și să-mi amintesc cum ai fost înainte?

– Voi dormi la picioarele tale când te uiți la filme. Voi fi foarte fericit când te întorci acasă. Nu trebuie decât să-ți dai acordul și eu îmi voi trece amprenta vocală pe contract chiar acum.

Lui Jason îi rămaseră cuvintele în gât, însă reuși să încuviințeze în tăcere.

Operația dură optsprezece ore. Perioada de recuperare ținu săptămâni întregi. Când fură scoase bandajele, fața tatălui lui Jason apăru lunguiață și îmblănită, cu nasul umed. Dar capul îi rămăsese rotund și ochii, tot albaștri.

Două fântâni adânci de dragoste sinceră, de câine.